

Chương 32

Sau Đây Không Thể Coi Anh Như Một Cậu Em Trai Nhỏ Nữa

Năm ấy Lệnh Mạn bỏ học khi đang học lớp mười hai, một mình đi theo Liên Tĩnh đến phương Bắc xa xôi.

Sau mấy năm phấn đấu, cô quay về Ô Du mở một khách sạn, từ đó cuộc sống trở nên an nhàn.

Hiện tại, vì muốn đoạn tuyệt quan hệ với Liên Tĩnh mà cô đem trả lại tất cả những thứ hãnh đã từng cho cô, còn mình thì tay trắng ra đi.

Từ năm mười tám đến năm hai mươi tám tuổi, không hề quá lời khi nói Lệnh Mạn đã dành tất cả tuổi thanh xuân quý giá nhất của người con gái cho Liên Tĩnh.

Trong mười năm đó cô đã thay đổi rất nhiều, cô kết giao với những người bạn mới, và cũng cắt đứt liên lạc với rất nhiều người.

Nếu nói về kinh nghiệm cuộc sống thì cô rành hơn rất nhiều bạn bè cùng lứa tuổi, nhưng nếu nói về kinh nghiệm làm việc thì cô hoàn toàn chẳng biết gì.

Mặc dù bây giờ cô rất muốn tìm một công việc đàng hoàng, thế nhưng vẫn kém người khác một tầm bằng.

Mấy ngày nay Lệnh Mạn giấu Hạ Vũ Nhu nộp hồ sơ cho vài công ty, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều bị từ chối.

Chuyện tìm việc làm Lệnh Mạn không hề muốn để cho Hạ Vũ Nhu biết, thậm chí cô còn định chờ sau khi mọi việc xong xuôi mới thông báo với bà.

Bởi vì cô rất hiểu Hạ Vũ Nhu.

Chắc chắn phản ứng đầu tiên của Hạ Vũ Nhu sẽ là trách móc cô năm đó không chịu tập trung vào học hành, không nên bỏ học, nếu không thì hôm nay đã chẳng cần phải rầu rĩ vì công việc thế này.

Lệnh Mạn đã quá mệt mỏi với những lời đó rồi.

Cô chưa bao giờ hối hận với quyết định mà mình đã đưa ra ở cái năm mười tám tuổi ấy, càng không bao giờ chịu cúi đầu trước những chỉ trích, những hậu quả mà bây giờ cô phải gánh chịu.

Những chuyện đã xảy ra rồi thì chẳng bao giờ có thể thay đổi, cần gì phải đứng trước mặt cô rồi nhắc lại những thất bại ngày xưa?

Cô còn biết sau khi Hạ Vũ Nhu quở trách cô một trận, nhất định sẽ đến bảo Lý Nghiễm Thời sắp xếp cho cô một công việc.

Nhưng Lệnh Mạn tự biết năng lực bản thân, tập đoàn Nhất Thiên là một tập đoàn cao cấp, những người làm việc ở đó, ngay cả một nhân viên bình thường cũng đều có bằng cử nhân hoặc cao hơn.

Cứ coi như Lý Nghiễm Thời thực sự tìm cho cô một chức vị thật tốt, thì cô là người đi cửa sau cái gì cũng không hiểu, như vậy thì làm sao có thể thuyết phục được mọi người?

“Sao mà không thể thuyết phục?” Lý Trác Vân to tiếng cắt ngang: “Không phải Lý Nghiễm Thời cũng dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng hay sao, bây giờ mấy chục nghìn công nhân viên bên dưới đều phải nghe lời ông ấy.”

“Nào có giống nhau.” Lệnh Mạn hoàn toàn không có dù chỉ một chút tự tin: “Ba cậu đi lên từ con số không, chẳng hề có nổi vương bệ gì. Nhưng gánh nặng của tôi rất nhiều, tôi sợ sẽ làm hỏng việc.”

Lý Trác Vân không hiểu: “Tại sao phải sợ? Không biết thì đi học, nếu sai thì sửa lại, như thế cô sẽ càng ngày càng trở nên giỏi hơn.”

Lệnh Mạn im lặng lắng nghe những lời nói của Lý Trác Vân.

Cô cẩn thận tự xem xét lại mình, hai mươi tám tuổi, quả thực cô không thể quay về cái thời dám yêu dám hận như ngày xưa nữa.

Cô sợ gây ra lỗi lầm, sợ ánh mắt chế giễu của những người xung quanh.

Đủ loại lo âu trói buộc bước chân cô.

Nếu ngay cả chính bản thân cô còn không dám cho mình một cơ hội để thử sức, thì người khác làm sao có thể phát hiện ra tài năng ẩn giấu sâu bên trong cô đây?

Lý Trác Vân lại nói: “Cô không muốn nói với Hạ Vũ Nhu cũng được, nhưng cô có thể tìm Lý Nghiễm Thời nói thử xem sao.”

Nói đến đây, giọng anh có chút không tự nhiên: “Quan hệ của tôi và ông già Lý không tốt cho lắm, nhưng người khác thì không, bất kể cô cảm thấy khó khăn chỗ nào thì cũng có thể tìm ông ấy, ông ấy sẽ giúp cô.”

Lệnh Mạn không khỏi bật cười.

Hoá ra đời này cô vẫn còn có thể được nghe Lý Trác Vân khen Lý Nghiễm Thời một lần.

Nhưng đối mặt với đề nghị chân thành như vậy, cô lập tức thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn cậu, Tiểu Vân.”

Hai người ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm tối.

Sau khi ăn uống no nê, Lệnh Mạn thu dọn bát đĩa, Lý Trác Vân thì muốn lên lầu đọc sách.

Trước khi đứng lên, anh ấn dãy số của Lý Nghiễm Thời rồi đưa điện thoại cho Lệnh Mạn.

Đôi mắt đen trắng phân minh của anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt ấy thể hiện sự tín nhiệm hoàn toàn.

“Lệnh Mạn, hãy chứng tỏ bản thân cô.”

Lý Trác Vân để điện thoại lại cho cô rồi lên lầu.

Gọi hay không gọi, tất cả đều là sự lựa chọn của Lệnh Mạn.

Sau khi đứng ở góc độ trường bối kiên nhẫn lắng nghe nguyện vọng của Lệnh Mạn, Lý Nghiễm Thời và cô đã đạt được một sự thống nhất chung.

Trước tiên ông sẽ sắp xếp cho Lệnh Mạn chức vị thực tập sinh ở phòng thương mại quốc tế, tạm thời không công khai thân phận của cô ở công ty, cô sẽ nhận sự đãi ngộ hoàn toàn giống với các nhân viên khác.

Trong thời gian thực tập, Lệnh Mạn sẽ đi theo các tiền bối để học hỏi kinh nghiệm, sau đó tiếp tục đi hay ở sẽ phụ thuộc hết vào sự thể hiện của cô.

Lý Nghiễm Thời vì cô mà cân nhắc rất chu đáo, Lệnh Mạn biết ơn vô cùng.

Cũng chẳng phải vì cô khiêm tốn, mà bởi thực sự hiện tại năng lực của cô không bằng ai, không có quyền gì mà đòi hỏi, thế nên trước tiên vẫn cứ thành thật mà làm đi.

Lý Nghiễm Thời lại dùng thân phận người từng trải khích lệ cô: “Mạn Mạn, ta biết ở cái tuổi này của con khi làm việc gì cũng sẽ đều nóng nảy, nhưng đừng vì lo lắng mà rối loạn, dưỡng Lý này của con cũng phải đến ngoài ba mươi tuổi mới có chút khởi sắc trong sự nghiệp. Con có tinh thần chịu khổ như vậy, ta tin nhất định con sẽ không thua kém bất kỳ ai.”

Nói đến đây, ông không khỏi than nhẹ một câu: “Giới trẻ bây giờ có rất nhiều người, bao gồm cả Lý Trác Vân, tâm tính đều quá cao ngạo, những lúc nên khiêm tốn thì chẳng hề biết cúi mình, cứ như vậy thì tương lai sao có thể tiến xa?”

Lệnh Mạn cười nói: “Dưỡng Lý, dưỡng không cần phải lo lắng cho Lý Trác Vân, nhất định sau này cậu ấy sẽ không làm cho dưỡng thất vọng.”

Sau khi giải quyết được chuyện đại sự trong lòng, buổi tối Lệnh Mạn đã có thể yên tâm ngủ ngon.

Cô nằm trên giường, nhớ lại những lời Lý Trác Vân nói với cô khi ở bàn ăn, không nhịn được vui vẻ mà ôm gối mỉm cười.

“Không biết thì đi học, nếu sai thì sửa lại, như thế cô sẽ càng ngày càng trở nên giỏi hơn.”

Từ trong miệng Lý Trác Vân còn có thể nói ra những lời lẽ triết lý như vậy.

Xem ra tiểu thiếu gia không hiểu chuyện của nhà họ Lý đã trưởng thành rồi, trách nhiệm nên có của một người đàn ông anh đều có đủ.

Lệnh Mạn trầm nghĩ sau này không thể coi anh như một cậu em trai nhỏ nữa.

Bắt đầu từ ngày mai, cô phải cố gắng thật nhiều, không thể khiến Lý Trác Vân phải thất vọng, càng không thể khiến chính bản thân mình thất vọng.

Sở dĩ Lệnh Mạn chọn đến phòng thương mại quốc tế không phải là không có nguyên nhân.

Nghỉ học nhiều năm như vậy rồi, những kiến thức trong sách vở đã sớm chũr thầy trả thầy, duy chỉ có môn tiếng Anh là vẫn còn chiếm chút ưu thế.

Thời điểm mới mở khách sạn, cô đã hình thành thói quen mỗi ngày học thuộc hai mươi từ đơn tiếng Anh, thứ nhất là bởi vì quá nhàm chán, học để giết thời gian, thứ hai... có lẽ là bởi cô đã sớm có dự cảm, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày mình rời đi.

Hạ Vũ Nhu đã nghe chuyện Lệnh Mạn đến công ty làm việc, mặc dù không hiểu tại sao phải bắt đầu từ chức vụ nhân viên thực tập, nhưng bà vẫn nhiệt tình ủng hộ.

Qua tết, bà lại mời gia đình giáo sư Trương đến ăn tối.

Hạ Vũ Nhu thường xuyên nhắc đến giáo sư Trương trước mặt bà ngoại, mười câu có đến chín câu là khen ngợi, bà ngoại nghe vậy thì rất vui mừng, bà đã sớm mong đến ngày được gặp cháu rể tương lai.

Hạ Vũ Nhu làm một bàn thức ăn nhiệt tình chiêu đãi, không ngừng hỏi chuyện giáo sư Trương.

“Tiểu Trương, sao cả năm nay không gặp được cháu lần nào, có phải vì công việc bận rộn quá không?”

Giáo sư Trương cười nói: “Là sơ suất của cháu, sang năm nhất định cháu sẽ thường xuyên đến thăm đi.”

Bà ngoại nhìn chăm chăm giáo sư Trương không chớp mắt, vẻ mặt vô cùng hài lòng, nhìn đến mức giáo sư Trương cũng phải phát ngượng.

Bà ngoại gật gù: “Chàng trai này rất tuấn tú.”

Hạ Vũ Nhu trêu bà: “Vậy Tiểu Trương đẹp trai hay là ông ngoại đẹp trai?”

Bà ngoại nói: “Vẫn là A Tới đẹp trai hơn một chút.”

Mọi người đều ha ha cười lớn.

Hạ Vũ Nhu lại nói: “Mạn Mạn sắp đến công ty làm việc, làm ở phòng thương mại quốc tế. Cũng mười mấy năm rồi con bé không đụng đến sách vở, chắc chắn trình độ không tốt chút nào. Không phải Tiểu Trương là thầy giáo môn ngoại ngữ sao? Lúc nào rảnh cháu nhớ chỉ bảo thêm cho Mạn Mạn nhé.”

Giáo sư Trương nhìn Lệnh Mạn khẽ mỉm cười, sau đó thoải mái đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Không khí trong bữa cơm này rất vui vẻ hoà thuận, tất cả mọi người đều cố gắng thúc đẩy mối quan hệ của giáo sư Trương và Lệnh Mạn.

Duy chỉ có một mình Lý Trác Vân là trong lòng buồn bực không vui.

Mâu thuẫn nhất là, anh thậm chí còn không biết tại sao mình lại không thích giáo sư Trương nữa.

Ban đầu là bởi vì không ưa Lệnh Mạn, cho nên anh cũng ghét luôn cả giáo sư Trương, người bị anh tưởng là bạn trai của cô.

Vậy bây giờ thì sao...?

Lý Trác Vân càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, bèn dứt khoát vùi đầu vào ăn cơm.

Anh ăn xong trước tất cả mọi người, vài phút sau đã đặt bát xuống.

“Con lên lầu đây.”

Chưa đầy mấy giây sau đã không thấy tăm hơi Lý Trác Vân đâu nữa.

Không biết thằng nhóc này lại làm sao, Lý Nghiễm Thời có chút xấu hổ, nhưng ông lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười: “Đừng để ý đến nó, chúng ta cứ tiếp tục ăn cơm.”

Mấy ngày sau, Trương gia chuyển sang nhà mới, vì đáp lễ nên cũng mời Lý gia đến làm khách.

Hạ Vũ Nhu chuyển lời mời, đương nhiên Lệnh Mạn và Lý Nghiễm Thời cũng phải theo cùng.

Cả nhà họ Lý từ trên xuống dưới đều bị huy động đến dự, chỉ trừ Lý Trác Vân không chịu nể mặt, và Đặc Luân Tô không có trong danh sách khách mời.

Buổi trưa, Lý Trác Vân một mình ăn cơm trong căn nhà vắng ngắt.

Buổi chiều, anh dắt theo Đặc Luân Tô, một người một chó dạo quanh khu biệt thự Kim Đỉnh mấy vòng để giết thời gian.

Cố gắng đợi đến tận sau bữa tối, lúc ấy Hạ Vũ Nhu và Lý Nghiễm Thời mới trở về, nhưng Lý Trác Vân đợi mãi cũng không thấy bóng dáng Lệnh Mạn đâu.

Anh hỏi bóng hỏi gió chuyện này, Hạ Vũ Nhu lại nói tối nay Lệnh Mạn ngủ lại nhà của giáo sư Trương.

Lý Trác Vân nghe vậy thì cau mày.

Cái gì? Chưa chi đã ở lại nhà người ta ngủ qua đêm?

Con gái con đũa như cô ta cũng thật quá tùy tiện đi?!

Lúc này Lệnh Mạn đang ngồi trong phòng giáo sư Trương nghe anh ta dạy kèm tiếng Anh, cô chẳng hề biết Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu đã lén giấu cô mà lặng lẽ rời đi.

Cũng chẳng còn cách nào khác, hai người đều đã lớn cả rồi, không còn nhỏ nữa, thế nhưng tiến triển lại quá chậm.

Khiến người lớn hai nhà nhìn mà sốt ruột, vì thế không thể không tạo cơ hội cho bọn họ, thử thêm dầu vào lửa một phen.

Tuy vốn từ của Lệnh Mạn rất tốt, nhưng không biết chút ngữ pháp nào, bình thường nói chuyện còn có thể qua loa, nhưng trình độ viết ngữ pháp chỉ có thể so với học sinh tiểu học, viết không theo quy luật nào cả.

Giáo sư Trương bèn tập trung hướng dẫn cô về vấn đề này.

Sau khi dịch xong một số bài tập, giáo sư Trương thấy vẻ mặt Lệnh Mạn có chút mệt mỏi thì nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đã, ra ban công uống ly trà đi.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Được.”

Hai người đứng dựa vào ban công, nhìn xuống cảnh sông bên dưới, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào mặt.

Nước sôi chậm rãi rót vào bình trà, mùi thơm dần lan tỏa ra khắp nơi, thấm vào ruột gan.

Vị trí của căn biệt thự này rất đẹp, là nhà riêng của giáo sư Trương, nghe nói là mua để sau này kết hôn.

So về tầm nhìn xung quanh thì nơi này còn thoải mái thoáng đãng hơn cả khu biệt thự Kim Đình.

Tâm hồn Lệnh Mạn dần bay xa, đến khi nào thì cô mới có thể tự mình mua được một căn nhà lớn như thế này nhỉ.

Giáo sư Trương ở bên cạnh vừa pha trà cho cô vừa nói: “Chẳng hiểu sao gần đây lại không thích cà phê nữa, chỉ thích uống trà.”

Lệnh Mạn cười cười: “Quân tử yêu trà, thi sĩ yêu rượu mà.”

Giáo sư Trương phản ứng rất nhanh, lắc đầu tiếc hận: “Vậy xem ra tôi không có thiên phú làm thi sĩ rồi, không hút thuốc không uống rượu, quả là một người đàn ông tốt.”

Lệnh Mạn bị chọc cười: “Đúng vậy đúng vậy.”

Giáo sư Trương quay lại hỏi: “Tiểu Mạn, tại sao gần đây không liên lạc với tôi?”

“...” Khoé miệng Lệnh Mạn co rút.

Đó chẳng phải tại mỗi lần đến đại học X Lý Trác Vân đều không cho cô ở lại lâu hay sao, làm gì còn cơ hội nào để đi tìm anh ta nữa.

Lệnh Mạn nói: “Tại sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này?”

Dù sao quen giáo sư Trương cũng đã lâu, không cần phải nói chuyện quá khách khí nữa.

Giáo sư Trương không trả lời, chỉ cảm thán: “Tính đến bây giờ, chúng ta quen biết nhau cũng đến ba năm rồi nhỉ?”

Lệnh Mạn gật đầu: “Ừm.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh, tôi cũng sắp bước sang tuổi ba lăm rồi, ba mẹ chúng ta cũng thật cố chấp khi cứ cố gắng ghép đôi hai chúng ta như vậy.”

Lệnh Mạn cười ngượng: “Đúng thế.”

Giáo sư Trương thu hồi tầm mắt ở phía xa, nghiêng đầu nhìn về phía cô, đột nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Nếu như em không muốn, tôi sẽ nói chuyện với ba mẹ tôi, đừng quá miễn cưỡng chính mình.”

Lệnh Mạn rũ mắt, không có tiếp lời.

Giáo sư Trương thở dài một cái, khẽ than thở: “Nhưng phải làm sao đây, hình như tôi cũng có chút cố chấp với em.!”

Lệnh Mạn ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Cô chưa kịp trả lời thì đột nhiên điện thoại trong túi reo vang.

Lệnh Mạn vội lấy ra nghe.

Ở đầu dây bên kia, giọng Hạ Vũ Nhu hết sức nôn nóng.

“Mạn Mạn, không xong rồi! Bệnh tim của bà ngoại con đột nhiên tái phát, bây giờ phải đưa vào viện cấp cứu!”